

HAAL HET BESTE UIT JEZELF EN JE GELD

RADAR⁺

**ZACHT
PRIJSJE
€3,95**

SCHOON SCHIP

- JE HUWELIJK
- JE HUIS
- JE HOOFD
- JE HUISHOUDPOT

GETEST

- scrubs
- ramen lappen
- vanillevla
- kaas

LAST MINUTE
belastingtips

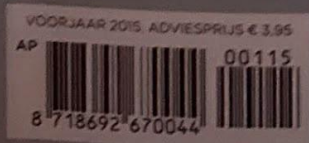
DOE DE TEST:
**HEB JE JE
GELDZAKEN
OP ORDE?**

HEB IK
SMETVREES
of ben ik gewoon de
ideale huisvrouw?

KINDERONTBIJTJES
WELKE ZIJN LEKKER ÉN GEZOND?

'TOEN ZE GING
SCHREEUWEN,
WAS IK WEG'
de hulp klapt
uit de school

stop met klagen
MAAK VAN JE BAAN WEER EEN UITDAGING

OP NAAR DE BLOESEM + 5 ANDERE LENTE-UITJES

ik wil een nieuw leven

Afscheid nemen van een baan,
van drugs, van God betekent
vaak ook afscheid nemen van een
compleet bestaan. Daar is moed
voor nodig. Dat hadden deze
mensen toen ze zeiden:
'En nou is het klaar.'

A portrait of a man with dark, curly hair, wearing a light purple button-down shirt. He is looking directly at the camera with a slight smile. The background is a dark, textured grey.

ANTHONIE ROOSE >>>

'Eindelijk mocht
ik zelf nadenken,
zonder overal
God bij te
moeten halen'

ANTHONIE ROOSE (48).
DOCENT LEVENSBESCHOUWING
 'Afstand nemen van een milieu gaat schoksgewijs. Twee keer ben ik gestopt als dominee. De consequenties zijn ingrijpend. Ik nam niet alleen afscheid van een baan, maar van een heel bestaan. Mijn vrouw, mijn studievrienden, mijn collega's, de gemeenschap waarin ik werkte; weinigen begrepen waarom ik niet meer in God geloofde. Mijn huwelijk en mijn sociale leven stonden onder hoogspanning. Uiteindelijk ben ik daarom na die eerste breuk toch weer als predikant aan de slag gegaan. Ik ben gereformeerd-vrijgemaakt opgevoed, geen lichte kost. Als jongetje had ik al veel vragen over God en de kerk. Om de antwoorden te vinden, ging ik theologie studeren. Op mijn 29ste was ik predikant, getrouwd en een jonge vader. Na de tweede breuk klapte ook mijn huwelijk en daarmee raakte ik veel mensen in mijn omgeving definitief kwijt. Scheiden is een zonde. Geen kerk meer, geen baan, een gebroken gezin en mensen die mij in de steek lieten. Het was heel heftig, maar ook heel bevrijdend. De kerk heb ik geen dag gemist. Eindelijk mocht ik zelf nadenken, zonder overal God bij te moeten halen. En er kwamen nieuwe mensen in mijn leven. Als je je niet meer kunt ontwikkelen, als je helemaal vastzit, kun je maar beter stoppen en opnieuw beginnen. Elke dag voel ik weer nieuwe kansen. Ik geniet meer dan ooit van kleine dingen, van mijn kinderen, mijn relatie, van yoga en spiritualiteit, van lesgeven op school. Er is nog zo veel moois dat ik eindelijk aan het ontdekken ben.'

'Geen kerk, geen baan, een gebroken gezin. Heftig, maar ook bevrijdend'

MARLEEN BUISMAN (51) EN ALBERT RAMAKERS (59).
EIGENAREN GRAFISCH ONTWERPBUREAU DE BRANDING EN CAMPING DE ROZENHORST IN LOTTUM
 'Ooit wilde ik een Bed & Breakfast beginnen, naast mijn werk als grafisch ontwerper. Gewoon leuk, iets kleinschaligs met vrienden. Ooit. Onze zoektocht naar een huis met een groot stuk grond erbij was vooral een hobby. Vijf jaar geleden woonden we met drie jonge kinderen in het drukke centrum van Utrecht. Iedere dag in al die hectiek nieuwe creatieve ideeën voor opdrachtgevers moeten bedenken, is best zwaar. Het roer moest om, we wilden ruimte en nieuwe impulsen. Toen dit huis met bijbehorende camping in ons vizier kwam, hebben we de kans niet aan ons voorbij laten gaan. Met ontwerpbureau en al zijn we verhuisd naar het Limburgse platteland, ook al stonden de kinderen niet te juichen. Inmiddels is iedereen gewend. Het is veel minder hectisch. Het ene moment ontwerp ik logo's achter mijn computer, het andere moment werk ik lekker op het land. Nu kan ik wel bedenken wat ik mis, maar voor de verhuizing dacht ik daar absoluut niet over na en dat is maar goed ook. Als je opnieuw begint, moet je je ook een beetje naïef opstellen, anders gebeurt er niks. De meeste vriendschappen zijn hechter geworden. Vrienden komen niet een avondje langs, maar staan dagenlang op onze camping.'

'De druk om de begroting te halen, ging me steeds meer tegenstaan'

INGRID MEURS (46)
FREELANCE REDACTEUR
 'Altijd was er die druk om de begroting te halen. Uitgeven is nu eenmaal meer dan liefde voor literatuur. Er zijn manuscripten te lezen, omslagen te maken, je moet boeken verkopen. Die druk ging me steeds meer tegenstaan. Ik begon mijn carrière als freelancer, ik wilde vrij zijn om verre reizen te maken. Pas rond mijn dertigste trad ik voor het eerst in vaste dienst. Net toen ik op het punt stond weer te gaan freelancen, werd ik gevraagd om samen met een collega een eigen uitgeverij binnen een groot concern op te zetten. Het was de allerleukste baan die je je in de boekenwereld maar kunt wensen. Ik kon niet weigeren. Bovendien was die collega ook een goede vriendin. Samen met Tanja gaf ik boeken uit die wij graag wilden uitgeven. We reisden jaarlijks naar boekenbeurzen in Londen en New York, we werkten met leuke mensen en deelden lief en leed. Van de boeken die ons inspireerden, tot relaties of gedoe met de kinderen, alles bespraken we. Toch werd de passie voor mijn vak almaar minder. Ik besloot mijn ontslag te nemen. Het afscheid van Tanja viel me zwaar. We zien elkaar nog steeds, onze vriendschap heeft onze zakelijke breuk overleefd, maar die saamhorigheid mis ik nog regelmatig. Tegenwoordig begeleid ik auteurs, ik schrijf boekrecensies, ik adviseer uitgeverij en ik houd tijd over om kunstgeschiedenis te studeren en mee te doen met twee leesclubjes. Ik kan anderen weer enthousiasmeren voor literatuur en het belangrijkste: ik heb mijn vrijheid terug, ik bepaal zelf mijn agenda.'